

hanem csak kintről világítanak
a csillagok, mint elszórt szótagok,
amelyekből majd újabb mondatot

kell reggel összeraknod, míg a nap
kisüt, s minden bokor külön ragyog,
ha sikerül még szétválasztanod.

KERTI MADONNA

Tör-zúz a szél a holtra rémült kertben,
rúgja a meggyfa gömbölyű hasát,
hogy hátha végre megadja magát,
s egy-két szem meggy valóban földre cseppen,

de ennyi csak, a többi megmarad,
s érik tovább, majd azt is leszakítják,
és mégsem értik az üres test titkát,
hogy nem mindegy, mikor s kinek szakad,

pedig most arról kellene beszélni,
hogy így lehet csupán ismét megélni
a teljes időt, mert a szenvedés,

akár a mag, keményedik a húsban,
aztán kihull, s míg lüktet ellazultan,
ölében semmi: esőverte rés.

KÉPZELEM CSUPÁN

*Johannes Vermeer: TEJET ÖNTŐ LÁNY
1658–1660, olaj, vászon, 45,5x41 cm,
Rijksmuseum, Amsterdam*

Semmi különbség nincsen már a képen
a gyöngyház és a romló tej között,
s lehet, hogy volt egy tál, mely eltörött
azóta rég, de most hiába nézem,

nem látok változást, mert képzelem
csupán, hogy friss kenyér, és végre boldog
vagyok, hogy egy sötétkék festékfoltot
ilyen mohón tapinthat még szemem,

és érzem jól, hogy karja megfeszül
a sárgán izzó napfényben, miközben
attól félek már én is, hogy kifröccsen

a kancsóból a hófehér, s elül
a lassú csorgás, ha lehull a festék,
s nem képzelhetem el többé a testét.

Henry James

AZ ŐSERDEI VAD (II)

Szabó Szilárd fordítása

3

Minden összefogott hát annak érdekében, hogy, mint mondtam, új korszak vegye kezdetét; a változás abban nyilvánult meg, hogy minden, amit így vagy úgy átéltek, később, néha jóval később, olyan alakot öltött, mintha ennek az emlékezetes órának volna a következménye. Közvetlen hatása még leginkább abban mutatkozott, hogy fölszabadította az ellentmondás szellemét – szinte csak azért, hogy vitát szítson; mintha a beszéd tárgya önnön súlyánál fogva zuhanna közéjük, s mintha ráadásul, a tárgy szilánkjaként, Marchert is minduntalan eltalálná a megszokott, apró tüske, mely arra figyelmezteti, hogy milyen önző. Régóta tisztában volt vele, és érezte is minden téren, úgy, amint illik, hogy ki kéne dobnia lelkéből az önzés terhét, és meg kell hagyni, túlkapásait követően mindig megpróbált ellensúlyt vetni a másik serpenyőbe. Rendszerint úgy vezekelt, hogy megkérte barátnőjét, ha éppen tartott az évad, hogy jöjjön el vele az operába; így aztán gyakorta megesett, hiszen, győzködte ilyenkor, nem venné a lelkére, ha egyhangú szellemi táplálékon élne, hogy barátnője az ő túlkapása folytán tűnt fel a társaságban, havonta akár tízszer is. Megesett aztán az is, mivel ilyenkor rendre hazakísérte a nőt, hogy beugrott hozzá, ellazulni egy kicsit, ahogy ő mondogatta, mielőtt ágyba bújnék; ott pedig, hogy a napra föltegye a koronát, rendre leült a szerény, de mindig nagy gonddal elkészített kis vacsora mellé, melyet csak az ő kedvéért tálaltak fel. A napra, úgy képzelte, azzal teszi föl a koronát, ha nem a saját ügyeivel traktálja a nőt; azzal például, ha e kései órán, mivel a háznál volt egy zongora, s mindketten jól bántak vele, alkalomadtán leülnek mellé, és eljátsszák az opera néhány dallamát. Egyszer, egy hasonló estén, minden elővigyázatossága ellenére, elejtett egy mondatot, amelyről